

Jens Lapidus

Stockholm

DELETE

Copyright © Jens Lapidus, 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Martin Severýn, 2016

ISBN 978-80-7473-496-0

Värmdö

Tony Catalhöyük svou práci nijak zvlášť nemiloval, ale dalo se to. Vlastně snil o policejní uniformě. Dvakrát se neúspěšně pokusil dostat se na školu. Čirá nespravedlnost. Měl perfektní zrak i sluch a fyzické testy zvládl levou zadní. Táhnout osmdesátikilovou figurínu po linoleem pokryté podlaze přijímacího oddělení pro něj byla hračka. Netrpěl ani žádnými nepovolenými nemocemi, školu vychodil s dostatečně dobrým prospěchem a měl čistý trestní rejstřík. Ani nikdy nezkusil drogy, přestože hodně jeho kámošům na druhém stupni i na gymnáziu přišlo zajímavější dát si špeka než honit štabajzny.

Pohořel až na psychologických testech. Prohlásili, že hrozí nebezpečí, že by nedokázal dostatečně přispět k rozvoji svému i ostatních. Že není součástí celku. Tvrdili, že z něj cítí sólového hráče. Když na oddělení náboru zavolal, dali mu k telefonu někoho, kdo tu blbost jenom papouškoval: dotyčná opakovala stejné věty jako v rozhodnutí, slovo od slova, pořád dokola. Tony se nevzdával, naléhal. „Jestli mi to pořádně nezdůvodníte, tak tam na vás vlítnu, do hajzlu!“ Nakonec ho žena z náborového utnula: „Kromě toho, co jsem vám už řekla, snad ještě dodám, že máte zřejmě vážné potíže se sebeovládáním.“

Čirá hovadina. Tony hrával polovinu svého života týmové sporty, až pak se pustil do submission wrestlingu.

Jasně, že dokáže být součástí týmu, fungovat ve skupině. Ale ty psychočarodějnice, co sestavovaly testy a pohovory, z nějakého důvodu nechtěly, aby na policejní akademii nastoupil. Nechtěly, aby pomáhal.

Mohl se jenom dohadovat proč.

Na nebi už začínalo svítat, ale okolní les se ještě nořil do tmy. Tony udržoval tachometr slušný kus nad povolenou rychlostí, šéfové je v rychlé jízdě podporovali, minimálně v noci, i když by to oficiálně nikdy nepřiznali. „Nemůžeme se přece loudat někde po silnicích,“ říkali. „Užiteční jsme na centrále nebo u zákazníků. A lidi oceňují, když k nim dorazíme rychle, i když jsme vlastně spíš vrátníky v uniformě.“

Tony to označení nesnášel: vrátník v uniformě. On přece není žádný domovník, je tu proto, aby bojoval proti nepořádku, přesně jako policista, jímž se chtěl kdysi stát.

Hlášení o spuštění alarmu z domu v lese za Ängsvikem na severním cípu ostrova Värmdö dorazilo přibližně před patnácti minutami. Šlo o výpadek proudu, který po několika minutách znovu naskočil. Silnice zely prázdnou, podle Robina, jednoho z kamarádů z práce, se na téhle cestě kamery vypínaly. Tony tudy navíc nejel poprvé a GPS ho navádělo přesně.

Aniž by ubral rychlost, zabočil u jednoho domu doprava na menší silnici. Tudy sice ještě nikdy předtím nejel, na druhou stranu nebezpečí, že by potkal jiné auto, v podstatě nehrozilo. Podle mapy se podél téhle cesty nacházelo sotva pár stavení.

K domu mu teď zbývalo už jen čtyři sta metrů. Po straně silnice se jako tmavá zeď vypínal les. V dálce před sebou uviděl za velikým křovím na krajnici cosi stát. Auto: na pravé straně stálo zřejmě zaparkované auto. Možná by měl zastavit a podívat se, jestli se něco

nepřihodilo? Nic takového, alarm se musí zkontrolovat do pětadvaceti minut, nehledě na počasí i na to, a jak daleko se dům nachází, tak zněla garance zákazníkům.

Když vjížděl ke stavení, pod koly mu křupal šterk na dvoře. Načerveno natřená chata s bílými rohy mu připomněla fotbalovou přípravku, kam jezdil jako dítě. První dva týdny letních prázdnin, pět let v řadě, trávil se svým bratrem na ostrově Vaddö v severních šérách, hráli foqus a spali v červených dřevěných chatkách. Pocházeli z městečka Fisksätra, jejich rodiče se odtamtud moc nevzdalovali. To byl vlastně důvod, proč mu nijak nevadilo pracovat na Värmdö: když nějakou chatu zabezpečenou proti vloupání po hlášení alarmu zkontroloval, a z devadesáti procent šlo o planý poplach, často se mu pak vracel příjemný pocit, stejný, jako když jezdili s přípravkou na fotbalové prázdniny.

Vzadu na pozemku stál přístřešek na auta, Tony ale viděl, že je prázdný.

Neslyšel žádnou sirénu. Napadlo ho, že ji majitel nejspíš vypnul, většinou to tak dělávají. Z centrály se mu zkoušeli dovolat, ale nikdo to nebral. Ani to však nebylo nijak neobvyklé. Tenhle typ ohlášení často způsobovaly výpadky proudu, a pokud se to přihodilo uprostřed noci, zákazníci jednoduše znova usnuli.

Jistým způsobem tu nicméně panovalo přílišné ticho, přílišný klid. Jako by všechno kolem zadržovalo dech a čekalo na něj. Zmocnil se ho divný pocit. Vytáhl mobilní telefon a ještě jednou vytočil zákazníkovo číslo. Vyzvánělo to, ale nikdo neodpovídal.

Vstupní dveře, natřené na žluto, zdobilo nahoře malé okénko. Zdálo se mu, že uvnitř je tma. Tony dlouze stiskl domovní zvonek. Slyšel tlumený signál.

Na verandě stály holínky a na židli si všiml několika sedáků, jež se teď, když se počasí konečně umoudřilo,

přes den nejspíš dávají do lodi nebo na venkovní nábytek.

Nikdo neotevíral, zazvonil tedy znovu. Tentokrát držel tlačítko stisknuté ještě o něco déle.

Věděl, jak si v takovémto případě počínat: nezbývá mu než projít SP, standardní proceduru. Vizuální obhlídka vnějšku budovy, kontrola stavu věcí vzhledem k normálu. Dokumentace. Hlášení centrále.

Podezřelá vozidla, páčící nástroje pohozené v morké trávě, poničené pojistky. Vylomené dveře, stopy od bláta v altánku, rozbitá okna.

Právě takové stopy by měl hledat.

Jeho pohled padl na typický zdroj falešného poplachu – jedno z oken v přízemí někdo nechal pootevřené. Stávalo se často, že je klienti zapomněli pořádně zavřít a vítr je rozrazil. Akorát že tady přece alarm spustil výpadek proudu, a ne otevření okna.

Tony k oknu došel. Trávu už nikdo nějaký čas neposekal, vojenské pohorky měl za chvíli mokré, což ale nevadilo, na tohle byly stavěné. V pokoji uvnitř byla tma.

Když se postavil na špičky, aby něco viděl, všiml si, že v každém ze skla dvojitého okna zeje kruhová díra. Klasická, i když značně pokročilá metoda vloupání, se kterou se dosud setkal jen dvakrát. Zřejmě použili přísavku, kolem níž vyřízli nožem na sklo dokonalý kruh, a ten pak jednoduše vyndali ven. Dírou strčili dovnitř ruku a otevřeli západku.

O falešný poplach tedy zjevně neběželo. Do centrály se pravděpodobně vyslal signál ve chvíli, kdy se někdo pokusil vypnout proud, aby v domě vypojoil senzory pohybu, jenže se přepočítal, tenhle zákazník měl alarm s ochranou proti sabotáži. Přesně takhle to mělo fungovat. Tony cítil, jak se mu zrychluje tep.

Poodešel od domu několik metrů, zavolal znovu na dispečink a popsal, co objevil – jednoznačně se tu jednalo o vloupání.

„Probíhající, nebo dokonané?“ zeptal se Robin, který měl dnes v noci na komunikační centrále službu.

„To nevím. Uvnitř přece pořád ještě může někdo bejt a bílit to tam.“

„No jistě. Klienti jsou doma?“

„Nemám tušení, nikdo mi to nebere, i když jim furt volám jako nějaký pošahanej stalker.“

Tony si telefon zastrčil do pouzdra na pistoli a vydal se kolem domu, směrem k vchodovým dveřím.

Čím dál častěji vyjížděli k vloupačkám, během nichž obyvatelé spali doma. Pachatelé vnikli dovnitř oknem v horním patře, protože tam se většinou senzory neinstalovaly. Zákeřný, mazaný parazit. Tohle si chudáci zákazníci nezasloužili.

Tony se rozhodl, že s tím svinstvem skoncuje, pokud ještě teď probíhá.

Znova se zadíval na dveře. Vzal za kliku a zjistil, že nejsou zamčené.

Vklouzl do domu.

Když otevřel, kabáty a pláště, jež visely v malé předsíni na věšáčku, se zachvěly. Ucítil staré dřevo a oheň z krbu.

Zašátral po baterce. Kužel světla dopadl na cosi objemného, co leželo na podlaze: vypadalo to jako pytel.

Napravo stoupalo schodiště do prvního patra. Přímo naproti viděl kuchyň.

Vyndal teleskopický obušek a uchopil ho do ruky. Černá kalená ocel, nejdelší možná varianta: dvacet šest palců. Na tréninku s obušky často zkoušeli obranu i útok. Ještě nikdy ho nepotřeboval použít ve službě, ale několikrát už ho měl připravený, to když se mu

pod ruku dostali fetišti, snažící se vynést z vily nebohých majitelů domácí kino nebo jim vypít všechnen alkohol. Tak nebo tak – někdy to přece musí být poprvé, říkal si.

Udělal jeden krok vpřed. Uslyšel skřípání rozbitého skla. Sehnul se a posvítíl si. Na podlaze vstupní haly ležely maličké střepy.

Kuchyň se zdála perfektně uklizená. Znovu si všiml otevřeného okna, tentokrát ho pozoroval zevnitř jídelny. Na zdi visely ohromné kulaté hodiny. Ukazovaly čtvrt na pět.

Prostor přízemí byl otevřený, napravo od kuchyně se nacházel obývací pokoj.

Nijak zvlášť zařízené to tu neměli.

Jen křeslo. Konferenční stolek.

Za konferenčním stolkem cosi leželo.

Šel blíž.

Tělo.

Tony si posvítíl.

Nic příšernějšího v životě neviděl.

Cítil, že se mu chce zvracet, jako by mu celým tělem projel zásah elektrickým proudem.

Hlava té osoby. Nezbyl na ní žádný obličej: někdo tomu člověku rozstřílel lebku.

Jeho zvratky dopadly na koberec.

Podíval se na podlahu.

Všude kolem krev.

Tony do telefonu křičel a vzlykal.

„Uklidni se už, nerozumím, co říkáš,“ snažil se ho Robin pochopit.

„Zasraná vražda, totální masakr. Jsem si jistě, vůbec nedejchá. Pošli policajty, záchranku, to je to nejšilenější, co jsem kdy viděl.“

„Není tam ještě někdo?“

Tony se rozhlédl kolem. To ho vůbec nenapadlo. Ten, kdo má tohle na svědomí, se tu může klidně ještě pohybovat.

„Nikoho nevidím. Mám prohledat dům?“

„To se musíš rozhodnout sám. Nevšiml sis venku něčeho podivného?“

„Ne, vlastně ne.“

„Něco zvláštního na cestě k domu?“

Znovu vyběhl na verandu. Málem to vytěsnil, ale Robinova otázka mu to připomněla.

„Co děláš, Tony? Co se děje?“

Daleko vzadu, vedle cesty, po které přijel.

„Do prdele, Robine, v příkopu leželo auto, viděl jsem ho, když jsem jel sem.“

Přidal do kroku.

„Zavolám policii, ale zůstaň na telefonu,“ řekl Robin a Tony slyšel, jak začal na jiné lince mluvit se 112.

Tady, na čerstvém vzduchu, se mu hned udělalo trochu líp. Snažil se nemyslet na to, co spatřil uvnitř, o to se musí postarat skuteční policisté, právě teď byl opravdu rád, že není jedním z nich.

Vrátník v uniformě.

Ve slabém ranním světle to skoro vypadalo, jako by se tmavěmodré auto chtělo za keřem zavrtat do země. Když Tony houští nadzvedl, zjistil, že polovinu předku má promáčknutou. Muselo brázdit příkop nejmíň patnáct metrů.

Tony viděl jeho stopy v rozryté zemi. Okolní jehličnany se stále ještě topily ve tmě. Když tudy předtím jel, přes křoví nepoznal, jak moc nabourané auto je.

Šel blíž. Znovu si vzal do ruky obušek.

Zdálo se, že z kapoty se kouří. Možná to byl jenom prach, který vířil ve světle baterky.

Zabořil se do bláta, musel se držet na řídké trávě, aby neztratil rovnováhu.

Bylo to Volvo, model V60.

Snažil se zjistit, jestli v něm někdo nesedí, což ovšem nešlo tak snadno.

Došel až k autu a ze strany se podíval dovnitř.

Teď to uviděl. Na místě řidiče seděl člověk, nahnutý dopředu.

„Haló?“

Osoba se nehýbala.

Okýnko se promáčklo, tisíc prasklinek ve skle připomínalo led, ale neroztříštilo se.

Tony se sehnul a otevřel dveře na straně řidiče. Airbag byl vystřelený.

Patrně mladší muž, možná kolem dvaceti, blond vlasy.

Vypuštěný záchranný polštář působil jako bílý igelit, který někdo položil na volant.

Mladík byl v bezvědomí, možná mrtvý.

Tony mu koncem obušku nadzvedl ruku.

Žádná reakce.